

LBRIS

We know
b cătălin pavel

contrescarpe

editura vinea
bucurești 2023

cîntece și muchii/ 5
de partea cealaltă/ 8
omul din submarin/ 10
umbrela/ 11
în vremea exploziei/ 12
viața destul de nouă/ 13
dacă vreți să știți cum a fost viața noastră/ 15
din după-amiaza asta plecase toată lumea/ 17
cavalerii/ 20
o formă de prezent micșorat, moartea, altceva/ 22
pain quotidien/ 25
pax/ 27
entfernt/ 36
vesel/ 38
oui je te dis mon nom juste pour l'entendre/ 40
scurtă poezie de dragoste pentru cineva care a plecat/ 41
thereafter. therebefore./ 43
cămin/ 48
en pneumati/ 50
fenomene minore/ 52
despre această tăcere/ 54

- facerea/ 56
 tinerețe fără și viață fără de/ 58
 hai să-ți dau o veste bună/ 60
 elba/ 62
 după ce murim o să te-nvăț să dansezi/ 63
 contrescarpe/ 65
 I [atunci am coborât noi...]/ 65
 II [încă mă ștergeam pe mâini cu șervețelul...]/ 66
 III [soarele își înfigea un braț adânc în mlaștină...]/ 67
 IV [oamenii mergeau cu orașul pe umeri...]/ 68
 V [așa l-ai cunoscut pe omul-gard...]/ 69
 VI [eram împreună pe fundul mării...]/ 70
 VII [lucrurile, începînd cu lumina...]/ 71
 VIII [tu veneai din cînd în cînd la capătul digului...]/ 72
 IX [tocmai turnam din sticlă în paharul tău și ziceam...]/ 73
 X [cădeai din mine...]/ 74
 XI [cînd te trezeai tu îți lăsași pe-atunci inima în somn...]/ 75
 XII [se făcea apoi că eram împreună într-un oraș ploios...]/ 76

de la tine rămăsesem cu atât,
cu frumusețea dezvăluită a lumii
cu cîntecele și muchiile ei
frumusețe pe care ți-o dezvăluise
și ție un alt bărbat înainte probabil
și pe care o dădeam uite-așa de la unul la altul
ca pe-un pisoi pe care n-ai timp să-l duci la doctor, să-l ducă
vecinul că el l-a găsit.

ba nu, mai rămăsesem și cu mania asta a aniversărilor
care nu era nici ea în firea mea,
eram incapabil de-acum să nu-mi zic uite sînt atîția ani
de cînd eram cu tine la veliko t.
iată acum se împlinesc atîția ani de cînd ne-am cunoscut
în zilele cu zloată
și basmale roșii cînd cumpărai *tia julia*,
sînt atîția ani de cînd am murit amîndoi
în accidentul de mașină
al despărțirii și așa mai departe.

vezi, e ultima sau penultima oară cînd mai scriu despre tine și
nu-mi propun deloc să
fiu mai sentimental ca niciodată e o seară obișnuită
am muncit de la nouă la cinci
și mîine o să muncesc de la nouă la trei
dar cumva trebuie scos fierul din inimă,
a stat destul acolo fără să
ruginească deloc, din contră,
devenind pe zi ce trece mai ascuțit, asta
fiind bineînțeles greșeala mea, boala mea de sînge
și a nimănui altcuiva.
pe la ora 11 am ajuns cu tine la biserica sf. leopold,
voiai să vezi tot otto wagner.
apoi am fost la zoo. un copil a zis
guck mal da oben!
ții minte?

greșeala ta e doar că m-ai făcut fericit fără să ai
habar ce înseamnă sustenabilitate
erai atît de cretină uneori,
așa cum numai oamenii pe care îi iubești pot fi.
bineînțeles că ne certam
și apoi ne luam cîte o plăcintă de la bufnik
din colț.
vîrfurile șuvițelor tale proaspăt tunse
erau ca un mănunchi de fibre optice.

umblînd repede spre aviatorilor îmi ieșea pînă la urmă din
minte caracterul pur consultativ al iubirii noastre,
faptul că viața lumii avea tot dreptul de a trece peste ea.
iată totuși un pesimism
de rezervor gol, o formă de prostie.
căci așa merge treaba. *chess and chance*.
stabilisem că te voi uita în rate lunare,
dar acum aș prefera să fiu executat silit.

ceva nu e în regulă cu dragostea
dacă ajungi să-ți închipui că strălucești în soarele apocatastatic
ca o perlă de la julfar
cînd tu ești de fapt în continuare în scoica ta,
sub zece leghe de apă brună.

nu știu ce motive aș putea avea să scriu despre
ceva care doare cadracu,
poate doar faptul că sînt obosit sau
poate bucuria la gîndul că mîine e program scurt. ideea
că era ceva fantomatic în
prezența noastră, în ceea ce ea avea mai concret
nu mă mai îngrijorează
știu că nu ni se cerea decît să contribuim cu crisalidele noastre
la înălțarea mormanului de gunoi.

pasarela e cum o știi.
încă poți să treci peste calea ferată, din giulești spre grivița,
direct prin anul 1982.

am văzut înfrunzind toți
copacii din zona de protecție pentru captarea apei.
acum sper să nu văd și frunzele căzînd
fără să mă fi mișcat de la balcon.
cîte o ghionoaie zboară de la un copac la altul
ca o cutie de acuarele azvîrlită de un copil.

pe cartonul gudronat al acoperișului de la mega
era la prînz o bicicletă
cu roata din față îndreptîndu-se curioasă
spre cric.
am pus niște ciuperci în tigaie și am turnat vin peste ele.
cînd m-am uitat din nou pe fereastră, bicicleta nu mai era,
așa că am luat tigaia de pe foc.

în cimitirul calvin e soare.
cineva trece prin fața fiecărei cruci
și se oprește cîteva secunde.
nu văd cine e.

poate e cineva care trece să se asigure că totul e ok.
sau poate ca să facă un semn:
tu vei învia. tu nu.

pasarela e cum o știi.

din cînd în cînd trece încet un tren
atît de gol încît prin ferestrele lui
pot să te văd pe tine de partea celalaltă a șinelor.

ca omul din submarin, care tace din gură
așa sîntem.
oameni născuți în hanovra, hanoi, harkov,
copilăriți cu bunici care își organizau cămările
nu ca niște bucătari, ci ca niște regizori,
oameni care acum mor sufocați în
submarine sub banchize de gheață,
sau atacați de marțieni lângă madagascar
și care la sfîrșit se întrebă,
de ce au fost unite aceste puncte,
care nu ar fi trebuit unite niciodată.

ceva de care îți amintești uneori, fără absolut nici o legătură
în hruba unde locuiește metrourl, sau așteptînd să intri
la interviul de slujbă
ceva ce deodată curge peste tine ca dintr-un tobogan,
ca și cum cineva foarte mare în domeniu
ar fi aruncat la gunoi această amintire
și la capătul ghenei ești tu, cu gura minții larg deschisă
gata să te hrănești cu propriile tale rădăcini

te uit,
țin de amintirea ta cu toate puterile
ca de o umbrelă dată peste cap de vânt,
căreia totuși nu-i dai drumul
chiar dacă nu va mai fi niciodată bună de nimic.
așa te uit,
fără să-ți dau drumul.
fără să te uit eu,
ci vântul.

vântul ăsta
este al oamenilor care-și uită morții.
când bate, e mai puternic decât
orice împotrivire și atunci
trebuie și eu să mai uit ceva din tine
deși tot dau să explic că e o neînțelegere,
că situația noastră e cu totul și cu totul alta
că tu o duci bine
și că deci nu e nici un mort de uitat,
afară de mine,
pentru care moartea este
doar o slăbiciune trecătoare.

într-o vreme a vieții și a prezenței mele fizice pe străzi
a avut loc o explozie,
așa cum se mai întâmplase, creîndu-mi numai neazuri,
dar acum a fost mai rău ca oricînd
pentru că această explozie era dispariția simultană
a tuturor distanțelor.

fabrica aflată trei stații mai încolo
m-a cuprins strîns în brațe
iar o pisică de pe o stradă din istanbul
și-a făcut cuib pe capul meu.
tu care un minut înainte habar n-aveai cine eram
te-ai trezit deodată că amintirile tale erau
strîns împletite cu ale mele
ca deținutul cu gardul electric.
în vremea exploziei am fost doi oameni care se iubeau,
fără să-și fi făcut lecțiile pentru asta,
așa cum o iubești pe fetița de la clasa alăturată, a patra be,
pe care o vezi în pauză punîndu-și cu grijă
guma de mestecat în poleiala argintie.

iar după o clipă,
toate distanțele s-au întors.

uneori muzica o ținea tot înainte ca un soldat
care merge spre casă
și o taie direct peste câmp
deoarece pentru el faptul că fiecare loc are funcția lui
e ceva normal doar în vreme de pace
dar nu acum,
acum străzile nu mai sînt străzi și
nu mai există un anume fel de a face ceva anume

așa că muzica o ținea tot înainte
în loc să stea în locul pentru muzică,
și lăsa în urmă o potecă lungă
de amintiri vraște, de fire tăiate.
călătorești tu, călătorește și muzica
găsind pînă și amintiri care nu erau ale mele, ci ale tale.

nu mă mai așteptam să ajung vreodată într-un tren
după ce devenisem omul-pavaj
dar călătoria era o manevră tehnică prin care se putea ajunge la tine
o manevră prin care mă îndrăgosteam de tine
cu fiecare kilometru care trecea.